

Tre af mine Venner.

— af —

en gammel Feltpræst, Forfatter til „Prosten i Kirken“ og til „Ellen“.

(Fortsat.)

I en Sønseende var Helgeens nuværende Stilling ret efter hans Sind; deri nemlig, at den gav ham mere Tid og Frihed til at leve efter sit eget Hoved; og det var naturligt for et fremmedt Fag, det gik løs paa. ...

Såns daglige Levevænne var overmaade travelig. Om Morgenen, naar han var staaet op, drak han en Kaffee ...

Naar han om Formiddagen var færdig med sine Tjenestegjæver, var det hans første Fornøjelse, navnlig i den sidste Tid, hvis han maatte gaa No til at ligge paa sin Sofa med en Bog i Haanden ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Da jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Da jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Da jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Da jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Par Pistol. Nogle Aar efter, da Helgeen var Kommandant i Mendsborg, havde den faldnes Familie erfaret dette, og havde gjort Forsøg paa at fælle Pistolerne tilbage, men han havde været, at det var hans Trost, som han ikke vilde af med. Noget efter kom en Major af den mecklenburgske Garde og gjorde Helgeen sin Opfortning; han kom anden Gang, og lod nogle Ord falde om Sagen, og Helgeen fortalte mig selv, at denne Major var en overmaade behagelig Mand — men Pistolerne fik han ikke. ...

Det var i Januar Maaned 1858. Helgeen havde gjort en Rejse til København, og var vendt glad tilbage, fordi han ved andres Hjælp mente at have faaet sine Pengesager i Orden. Da jeg besøgte ham efter Hjemkomsten, var han saa inderlig fornøjet; fortalte med Liv hele Dagen igennem, lagde Planer for Fremtiden, gav mig Oplysninger om Fortiden og for som et Minne, fra hvis Hjerte en stor Sten er vallet. ...

I Slutningen af Januar havde han bestemt en Knapagat i Hollingstet og havde sendt Indbydelse til sine Fagvenner. Vejret, som hidtil havde været fint, var imidlertid bleven raat og taaget, og som Følge deraf tog hans gamle Fjende, Sigten, mere fat paa ham end ildtiden. ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

mangle; det var blevet ham overladt at bestemme Sagen ganske efter sin Velgjæbed; han havde givet Øste om at komme, vi ventede ham lige til det sidste — men han kom ikke. ...

Med denne Beskyndelse hang hans Udværelse og Føgt for at være i Selskab med Damer sammen. Sols det var vanskeligt overhovedet at fælle ham ud i Selskab, saa var det rent umuligt, hvis han fik at vide, at der kom Damer. ...

Der var noget forunderligt barnligt i hele hans Natur, derfor havde han en stærk Overtid til omgaaende Soldaterne; han satte sig aldrig, som man siger, „paa den høje Stel!“ strammede sig aldrig op, for at paatage sig en uaturlig Styrke. ...

Som Kommandant i Mendsborg havde Helgeen et Par Ordre, enten Dragoon eller Artillerist. De stod gerne i Gange foran Indgangen til Værelserne. Engang, da jeg kom til ham, vilde jeg, som jeg var vant til, gaa lige ind, men blev standset af en Artillerist, der fik mig til at gaa om bag, hvad jeg vilde. ...

Nogen Tid efter gjorde Karlen ham en anden Fornøjelse. Idenfor Kommandantkafstadsboligen var Tjenestegjæveren, og den Ufficer indsejete sig, at Behoerne kastede allehaande Ting, som døde Gunde og Klatter, heri. ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

Saa snart Helgeens var gaaet ud, sørgedes min Omrørelse ved en egen besynderlig Røst af en længere sammenhengende Melodi, der, stent jeg ikke troede, den kunde frembringes af noget andet end en menneskelig Stemme ...

„Nej!“ „Jø!“ om lidt skal her komme en stor Procession af unge Damer, tre og tre i Cellesed, een i en rød, een i en blå, een i en hvid Skjole; de repræsenterer jo saa de fætre oprørske Hæder! — Ved De saa, hvad jeg gør?“

„Nej! De lader dem vel jagtens arrestere!“ „Ja, bevars! nej! Jeg gaar meget høflig ud og inviterer alle de blå Skjoler omkring til Sotsolade, saa lader jeg de røde og de hvide Skjoler demonstrere, saa længe de vil.“

Det er andenbari, at denne geniale Maade at tage Sagen paa var den ene rigtigste; jeg blev hos ham, for at se Udvaldet; men det kom ikke saa vidt, ist der kom ingen Procession. ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...

Naar jeg sad på en Bænke, der ligger i den gamle Kirke, og jeg saa den gamle Kirke ...